

คุณค่าเพิ่มของกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

โดย คุณอมร ชุติมาวงศ์

ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนกิจและนิสิตเก่าสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปาฐกถาอาจารย์ชัยธวัช ไทยอง ครั้งที่ 1

สมาคมครูศาสตร์สัมพันธ์ ร่วมกับ สำนักงานกิจการนิสิตและนิสิตเก่าสัมพันธ์

สาขาวิชาบริหารการศึกษาและสาขาวิชาอุดมศึกษา

ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มีนาคม 2555

คำนำ

หนังสือเรื่อง “คุณค่าเพิ่มของกิจกรรมนิสิตนักศึกษา” เป็นหนังสือเล่มปฐมฤกษ์ของโครงการปาฐกถาอาจารย์ชัยวัชรวิทย์ ไทยอง ซึ่งเป็นโครงการที่ลูกศิษย์และกรรมการสมาคมครุศาสตร์สัมพันธ์ ร่วมกับ สำนักงานกิจการนิสิตและนิสิตเก่าสัมพันธ์ สาขาวิชาบริหารการศึกษาและสาขาวิชาอุดมศึกษา ภาควิชานโยบายการจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยริเริ่มขึ้น เพื่อแสดงมุทิตาจิตต่ออาจารย์ชัยวัชรวิทย์ ไทยอง ในโอกาสที่มีอายุครบ 7 ทศวรรษในเดือนมีนาคม พ.ศ.2555 โดย คุณอมร ชูติมาวงศ์ ได้แสดงปาฐกถาเมื่อวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ.2555

วัตถุประสงค์ของโครงการฯ คือ (1) เพื่อประกาศเกียรติคุณอาจารย์ชัยวัชรวิทย์ ไทยอง ซึ่งเป็นต้นแบบของผู้มีจิตสาธารณะ อุทิศตนให้งานกิจการนิสิตและงานสมาคมครุศาสตร์สัมพันธ์ (2) เพื่อประกาศเกียรติคุณผู้ที่มีจิตสาธารณะ อุทิศตนให้งานกิจการนิสิตและงานสมาคมที่ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการบริหารโครงการ (3) เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาและคณาจารย์เห็นคุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

จุดมุ่งหมายสำคัญของการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้มี 3 ประการคือ (1) จัดพิมพ์สำหรับมอบให้ผู้แสดงปาฐกถาเพื่อใช้ในการแจกจ่าย (2) จัดพิมพ์สำหรับมอบให้ผู้ที่เข้าฟังปาฐกถา ในปี พ.ศ.2556 (3) จัดพิมพ์สำหรับจำหน่ายเพื่อช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์

คณะกรรมการบริหารโครงการปาฐกถาอาจารย์ชัยวัชรวิทย์ ไทยอง ขอขอบคุณอาจารย์ชัยวัชรวิทย์ ไทยอง คุณอมร ชูติมาวงศ์ และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ ดร.อรุณี หงษ์ศิริวัฒน์ และผู้ที่ช่วยให้การจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ศาสตราจารย์ ดร.พฤทธิ์ ศิริบรรณพิทักษ์

ประธานกรรมการบริหาร

โครงการปาฐกถาอาจารย์ชัยวัชรวิทย์ ไทยอง

ปี พ.ศ.2555

สารบัญ

	หน้า
คำนำ.....	ก
เกริ่นนำ.....	1
กิจกรรมหลักที่เพิ่มคุณค่าชีวิต.....	7
ภาคผนวก.....	55
ภาคผนวก ก โครงการปฐกถาอาจารย์ชัยธวัช ไทย ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ.2555.....	57
ภาคผนวก ข ประวัติบุคคลต้นแบบผู้มีจิตสาธารณะอุทิศตน เพื่องานกิจการนิสิตและงานสมาคมครูศาสตร์ สัมพันธ์: อาจารย์ชัยธวัช ไทย.....	62
ภาคผนวก ค ประกาศ สมาคมครูศาสตร์สัมพันธ์ เรื่อง ผู้มีจิตสาธารณะอุทิศตนให้งานกิจการนิสิต และงานสมาคม ประจำปี พ.ศ.2555.....	65
ภาคผนวก ง ประวัติผู้มีจิตสาธารณะอุทิศตนเพื่องานกิจการ นิสิต: รองศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ สัจกุล.....	66
ภาคผนวก จ ประวัติผู้มีจิตสาธารณะอุทิศตนเพื่องาน สมาคม: คุณวิบูลย์ศรี วิศวพรบุตร.....	68
ภาคผนวก ฉ ประวัติวิทยากรผู้แสดงปาฐกถา: คุณอมร ชูติมาวงศ์.....	70
ภาคผนวก ช กล่าวสดุดีผู้มีจิตสาธารณะและกล่าวแนะนำ ปาฐก โดย อาจารย์ ดร.อัจฉรา ไชยูปถัมภ์.....	77
ภาคผนวก ซ คำกล่าวรายงานของประธานกรรมการ บริหารโครงการฯ.....	84

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ฅ คำกล่าวแสดงความยินดีและกล่าวเปิด โครงการฯ ของอธิการบดีจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.....	87
ภาคผนวก ญ กล่าวปิดงานโดย อาจารย์ชัยวัชรวิ์ ไทยง.....	90
ภาคผนวก ฎ เนื้อเพลง “สี่เพลง”.....	91
ภาคผนวก ฏ คณะกรรมการบริหารโครงการปาฐกถา อาจารย์ชัยวัชรวิ์ ไทยง.....	92
ภาคผนวก จู รายนามผู้สนับสนุนการจัดพิมพ์.....	93

คุณค่าเพิ่มของกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

โดย คุณอมร ชุติมาวงศ์

เกริ่นนำ

ท่านอธิการบดี ท่านคณาจารย์ ท่านนายกสมาคมครูศาสตร์สัมพันธ์ และพี่น้องชาวครุศาสตร์ปราชญ์จุฬาฯ ที่รักและเคารพ ก่อนที่จะขึ้นมาเวทีนี้ พี่ๆ ได้บอกผมว่า “อมร” รูปเธอที่หน้าหอประชุมกับการปรากฏตัวของเธอ คงทำให้น้องๆ ผิดหวังกับความรูปหล่อของเธอในอดีต ผมขอเรียนกับน้องๆ นะครับว่า ที่เห็นผมอยู่ขณะนี้ เพราะผมใส่วิกอยู่ ถ้าถอดวิกออกจะเห็นผมดกดำ เหมือนรูปภาพหน้าหอประชุม โดยส่วนตัว ผมคงปฏิเสธไม่ได้ว่า คุณค่าเพิ่มของกิจกรรมนิสิตศึกษานั้นมีอยู่จริง เพราะก่อนจบการศึกษาชั้นปีที่ 4 ผมได้รับความเมตตาจากท่านอาจารย์ถึง 3 ท่าน เสนอให้ผมทำถึง 3 งานด้วยกัน เหตุปัจจัยก็มาจากกิจกรรมที่ผมทำในสมัยเรียน ผมเคยรับฟังเรื่องเล่าจากนักการเมืองอดีตศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดเล่าว่า ที่ออกซ์ฟอร์ดได้กำหนดแนวทางกิจกรรมที่นักศึกษาควรทำมี 5 กิจกรรมด้วยกัน ผมฟังแล้วก็คิดว่า เอ๊ะ ตัวเรา สมัยเรียนอยู่จุฬาฯ ก็ทำเหมือนกัน

กิจกรรมที่หนึ่ง เป็นกิจกรรมหลักคือการเรียน แม้ในสมัยเรียนผมจะไม่ได้ทุ่มเทการเรียนเท่าที่ควร แต่ในช่วงฝึกสอน ผมทุ่มเทตั้งใจมาก เพราะอาจารย์และรุ่นพี่ๆ ในสมัยนั้นบอกว่า ถ้าใครฝึกสอนที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ โดยเฉพาะสาขาประถมศึกษาแล้วได้เกรด A รับประกันว่าไม่มีใครตกงานแน่ ซึ่งในสมัยนั้น งานหายากมากๆ ผมจึงทุ่มเทมาก ถึงระดับแผนการสอนในวันสอบสอนของผม ถูกใช้เป็นต้นแบบแผนการสอนในเวลาต่อมา

กิจกรรมที่สอง ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรมใดชมรมหนึ่งของมหาวิทยาลัย ผมได้เข้าร่วมเฉพาะกิจกรรมเชียร์ของคณะ ต่อมาเพื่อนๆ ลักดันให้ผมลงสมัครเป็นประธานเชียร์ ผมเลยได้เป็นประธานเชียร์ ที่สร้างตำนานนำพี่น้องประท้วงไม่เข้าเรียนที่สนามหญ้าหน้าตึก 3 ด้วยสาเหตุที่ว่าท่านคณบดีสมัยนั้น (ศาสตราจารย์ ดร.ประชุมสุข อาชาวาร์ุง) มีนโยบายจะไม่ให้มีพิธีการต้อนรับน้องใหม่ หลังจากได้แสดงเหตุแสดงผลจากทั้งฝ่ายอาจารย์และนิสิตพอสมควร ท่านอาจารย์ก็เมตตาให้คงประเพณีต้อนรับน้องใหม่ได้เหมือนเดิม

กิจกรรมที่สามคือ ให้เล่นกีฬาประเภทใดประเภทหนึ่ง ผมเป็นนักฟุตบอลประเพณีของจุฬาฯ ตั้งแต่สมัยเรียนชั้นปีที่หนึ่ง และเป็นน้องใหม่คนเดียวของทีมในปีนั้น ศีรษะของผมที่ท่านเห็นอยู่นี้ ย่อมเป็นประจักษ์พยานในการเล่นฟุตบอล

คงเป็นเพราะกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น ทำให้ท่านศาสตราจารย์กิตติคุณ คุณดวงเดือน พิศาลบุตร ท่านศาสตราจารย์กิตติคุณอำไพ สุจริตกุล และรองศาสตราจารย์ ดร.สายสุรี จุติกุล เสนองงานให้ผมถึง 3 งาน แต่งานที่ผมอยากจะทำถึง คืองานที่ได้รับจากท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.สายสุรี จุติกุล สมัยนั้นท่านเป็นคณบดีคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย ขอนแก่น เดินทางมากับมิสเตอร์สก็อต เพื่อสัมภาษณ์ว่าที่บัณฑิตคณะครุศาสตร์ ไปบรรจุเป็นข้าราชการมหาวิทยาลัย มีคนมาสมัครสิบกว่าคน หลังจากสัมภาษณ์ไปได้ 4 ถึง 5 คน ผมได้เข้าไปรับการสัมภาษณ์ ปรากฏ รองศาสตราจารย์ ดร.สายสุรี จุติกุล ได้พูดว่า ตกลงครูรับเธอจะอมร สำหรับอีก 3 คน ให้เธอเป็นคนพิจารณาตัดสินใจว่าเธอจะเลือกใคร สำหรับการสัมภาษณ์ขอยุติลงเท่านี้ ครูจะไม่สัมภาษณ์ใครอีก ผมยังประหลาดใจท่านมาถึงทุกวันนี้ ว่าท่านกล้าตัดสินใจในรูปแบบนั้นได้อย่างไร คงเป็นเพราะคุณสมบัติพิเศษที่ท่านมี ต่อมาท่านจึงได้เป็นรัฐมนตรีหญิงของประเทศไทย

ท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.สายสุรี จุติกุล ได้พาผมและพวกอีก 3 คน ไปดูงานการเรียนการสอนที่โรงเรียนอินเตอร์ สร้างความตื่นเต้นและทิ้งในรูปแบบการเรียนการสอนของครูฝรั่งในสมัยนั้นมาก เพราะมีโปรแกรมการเรียนการสอนที่เรียกว่า INDIVIDUAL GUIDED EDUCATION ในหนึ่งห้องเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีครู 2 คน แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งไม่รู้คณิตศาสตร์ นักเรียนกลุ่ม A เรียนคณิตศาสตร์ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย กลุ่ม B เรียนคณิตศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษา กลุ่ม C เรียนตามปกติ กลุ่ม D เรียนต่ำกว่าปกติ พอชั่วโหม่งถัดไป วิชาอื่นแบ่งกลุ่มใหม่ นักเรียนกลุ่ม A ในวิชาคณิตศาสตร์ ไปอยู่กลุ่ม D ส่วนกลุ่ม D ไปอยู่กลุ่ม A ส่วนกลุ่ม B-C สลับไปมา เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถของปัจเจกบุคคล ผมชอบมาก

มีอีกเรื่อง ไม่เล่าไม่ได้ เพราะต่อมา รองศาสตราจารย์ ดร.สายสุรี จุติกุล ได้ประกาศว่า จะไม่รับบัณฑิตจากคณะครุศาสตร์อีกต่อไป เพราะนายอมร หลังจากบรรจุให้เป็นข้าราชการ ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม และให้ขึ้นไปอยู่ขอนแก่นในเดือนมิถุนายน ได้ส่งเงินเดือนคืนกลับไป พร้อมจดหมายแจ้งว่า ไม่สามารถไปปฏิบัติงานได้ เรื่องนี้เป็นมลทินชีวิตของผมตลอดเวลา เกือบ 40 ปีที่ผ่านมา จนเมื่อวันทรงดนตรีที่ผ่านมา ผมได้มีโอกาสเข้าไปขอพบ รองศาสตราจารย์ ดร.สายสุรี จุติกุล พร้อมแจ้งเหตุผลว่าเหตุใด ผมจึงได้ทำเช่นนั้น ท่านอาจารย์ก็เมตตา บอกผมว่าไม่เป็นไรอมร ทางใครทางมัน เพิ่งทราบที่ท่านอาจารย์ก็สวมรองเท้า CONVERSE เหมือนกัน หลังจากกราบเรียนขอขมาท่าน แล้วผมก็รู้สึกสบายใจ หหมดความวิตกกังวลที่ตนเองกระทำสิ่งที่ไม่ดีเอาไว้

กิจกรรมที่สี่คือ ให้มีสังคม เรื่องนี้เป็นของชอบของผมอยู่แล้ว สมัยเรียน ผมมีทั้งเพื่อนมากมาย รุ่นพี่รุ่นน้อง ผมมีความสัมพันธ์กว้างขวางหลากหลายจากกิจกรรมทางสังคมในรั้วมหาวิทยาลัย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ไม่สมควรจะเล่าในที่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการต่อสู้ข้างถนน นอกสังเวียน กับพี่น้องร่วมสถาบัน ต่างคณะ ที่ท่านเข้าใจผิดว่า เรียนเก่งแล้ว ควรจะชกต่อยข้างถนนเก่งด้วย

กิจกรรมที่ห้า พวกเราน่าจะสนใจที่สุดคือ มีแฟน วันแรกในชีวิตน้องใหม่จุฬาฯ ทางเก็งนำเงิน เสื้อแขนยาวสีขาว ผูกเนคไท สมัยนั้นคนผูกเนคไทน้อยมาก โดยเฉพาะที่ผูกเนคไทขึ้นรถเมล์ ยิ่งเป็นเนคไทสัญลักษณ์พระแก้ว เป็นเป้าสายตาของผู้คนในยุคนั้น เพราะนิสิตนักศึกษาในสมัยนั้นมีน้อยมาก รู้สึกตัวว่าเป็นเป้าสายตาของผู้คน มองไปรอบข้างอยากให้มีนิสิตจุฬาฯ ลักคน ขึ้นมาบนรถ แบ่งเป้าสายตาไปบ้าง จากสะพานควายมาถึงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ไม่พบไม่เห็นแม้แต่คนเดียว มองไปอีกทีเห็นน้องใหม่จุฬาฯ เดินอยู่ริมถนน บุคลิกภาพที่เห็นจากสายตาค้นที่อยู่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เกิด มั่นใจว่าน้องใหม่หญิงสาวคนนี้ ต้องมาจากต่างจังหวัดแน่นอน

หลังจากนั้น ทราบว่าน้องใหม่คนนั้นชื่อ ดวงสุดา ไชยคำ เป็นสาวชาวเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เรียนอยู่คณะครุศาสตร์ เป็นผู้หญิงที่ฉลาดมาก สังเกตได้จากการวิ่งหนีนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่มาตามจีบเป็นประจำ แต่กลับมาเดินอยู่กับนิสิตพลະ ครุศาสตร์ สาวจาวเหนือคนนั้น ทำให้ผมสามารถเรียนจบภายใน 4 ปี และในวิชาที่ฝึกสอนสามารถได้เกรด A ต่อมาเธอเปลี่ยนนามสกุลเป็นชุตีมาวงศ์ ที่สำคัญเธอเป็นสิ่งยืนยัน สาวครุศาสตร์ฉลาดจริงๆ

ลูกสาวคนโต สมัยเรียนชั้นประถมต้น ชอบพูดว่า ไม่อยากไปโรงเรียนแล้ว เพราะที่ครูสอน รู้เรื่องหมดแล้ว สร้างความขบขันให้คุณย่าและอาๆ แต่ไม่เข้าใจว่าจะเป็นจริง ต่อมาครูเชิญผู้ปกครองไปพบ เพื่อแจ้งว่า

ควรให้ลูกเลื่อนชั้นเรียนระหว่างปี ต่อมาสอบเข้าเรียนคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียนจบระดับปริญญาโท 2 คณะและเทียบเท่าอีก 1 คณะ มีใบประกอบวิชาชีพตรวจสอบบัญชีทั้ง CPA และ CIA

ลูกชายคนที่สอง สมัยเรียนเกรดเฉลี่ยบวกลบ 2 ตลอดมา อุปนิสัยชอบการละเล่นเหมือนพ่อ สมัยมัธยมศึกษาตอนปลายส่งการ์ดอวยพรวันเกิดให้พ่อ พร้อมข้อความว่าพ่ออย่าซีเรียสมาก จะสอบเข้าจุฬาฯ ให้ดู ผมคิดในใจ ใจลูกคนนี้นอกจากไม่ตั้งใจเรียนแล้ว ยังไม่รู้อีกว่า เกรดเฉลี่ย 3 ยังสอบเข้าจุฬาฯ ไม่ได้เลย เลยพูดไปว่าถ้าสอบเข้าจุฬาฯ ได้ จะให้ BM หนึ่งคัน วันหนึ่ง บุรุษไปรษณีย์นำจดหมายมาส่ง แกะออก ปรากฏลูกชายสอบติดคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อไม่ให้เสียคำพูด เลยออกรถ BM ไปให้ 1 คัน แต่เป็นจักรยาน BMX

สมัยเด็กๆ ผมชอบสอนลูกชายให้รู้จักศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว วันหนึ่งลูกชายถามพ่อว่า ทำไมเขาไม่ตายหรือ ผมบอกว่าอาจถึงตาย ลูกชายถามต่อว่า ทำไมพ่อชอบสอนให้ต่อสู้ แต่บอกว่าอย่าไปมีเรื่องกับใคร มีเรื่องจะดี แล้วเมื่อไหร่ถึงจะได้สู้ ผมบอกว่า ให้สู้ได้ต่อเมื่อหนีแล้ว จนหนีไม่ไหวให้หันกลับไปสู้และอย่าลืมทำไม้ตายที่พ่อสอน วันที่ลูกชายเป็นน้องใหม่คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เป็นตัวแทนคณะในฐานะของนักมวย เข้าแข่งขันกีฬาน้องใหม่ของมหาวิทยาลัย ผลสุดท้ายก็ได้เหรียญทอง ผมแอบปลื้มใจ ไม่ใช่เพราะลูกชายได้เหรียญทอง แต่ผมปลื้มใจที่ลูกชายของผมมีจิตวิญญาณของนักสู้ที่มีสติปัญญา พร้อมต่อสู้ไปในเกมชีวิต หลังจากเป็นบัณฑิตนิติศาสตร์ได้ 2 ปี ลูกคนนี้เรียนจบเนติบัณฑิตเรียบร้อยแล้ว ไปสมัครงานธนาคารแห่งหนึ่ง ถูกถามว่า ทำไมออกจากที่ทำงานเก่า เขาตอบว่า เจ้านายไม่มีความสามารถ ขาดประสิทธิภาพ ไร้คุณธรรม ถูกถามอีกว่า แล้วทำไมมาสมัครงานที่นี่ ลองทายว่าลูกชายผมตอบว่าอย่างไร เขาตอบว่า ก็ไปสมัครมาหลายแห่ง แต่ไม่มีใครรับ ก็เลยมา

ที่นี่ ตอบอย่างนี้ พวกเราคิดว่า ลูกผมจะได้งานใหม่ เหลือเชื่อ คำรับ ลูกชายผมเข้าทำงาน ที่ผมทราบเรื่องนี้ เพราะน้องสาวผม อาของเขางานอยู่ที่นั่นมาเล่าให้ฟัง บอกว่า คนสัมภาษณ์คือผู้จัดการฝ่ายกฎหมาย มาเล่าให้น้องสาวผมฟังว่า ทราบไหมว่าหลานเธอตอบฉันทว่าอย่างไรบ้าง เมื่อถูกสัมภาษณ์ เด็กอย่างนี้มีน้อยมากในสมัยปัจจุบัน ผมก็เลยสอนลูกผมไปว่า ลูกให้จำไว้ละ คนแบบเจ้านายของลูกคนนี้ก็ยังมีน้อยมาก ในสมัยปัจจุบัน ห้ามไปมีเรื่องกับเขาละ เพราะเจ้านายกับลูกน้องเหมือนกัน

ลูกสาวคนที่สาม อายุห่างจากลูกสาวคนโต หนึ่งรอบ สิบสองปี คนชอบถามว่า ทำไมลูกอายุห่างกันมาก ไม่ทราบจะตอบอย่างไร นอกจากแข็งแรง ลูกสาวคนนี้ไม่เคยเรียนได้เกรดต่ำกว่า 4.00 เรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนเรวดี ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนบดินทร์เดชา (สิงห์ สิงหเสนี) และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เกรด 4.00 ตลอดมา สอบเข้าคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ที่ 1 ของคณะ จบด้วยเกรด 3.93 คนชอบชมว่า เลี้ยงลูกอย่างไร เรียนเก่งทุกคน ผมบอกว่า ง่ายนิดเดียว อย่ายให้เหมือนพ่อ คอยสังเกต ถ้ามีอะไรเหมือนพ่อต้องรีบทำลาย เพราะสมัยผมเรียน มศ.4 มศ.5 เทียบกับสมัยนี้คือ ม.5 ม.6 ผมใช้เวลาเรียนถึง 5 ปี มศ.4 สองปี มศ.5 สามปี ผมไม่ใช่เด็กที่ชั่วช้านะ ผมเป็นเด็กที่ชั่วเร็ว คือชั่วตั้งแต่วัยเยาว์ ใครมีลูกมีหลาน เมื่อลูกหลานอายุย่างเข้าสู่วัยสั่นตีน ให้เอาใจใส่เป็นพิเศษ วัยสั่นตีนไม่ใช่คำหยาบคายนะ เป็นวัยที่ลงท้ายด้วยตีน เทอร์ตีน โฟร์ตีน ฟิฟตีน ซิกตีน เซเวนตีน เอดตีน ไนตีน ช่วงนี้ให้ดูแลเป็นพิเศษ เพราะเป็นวัยติดสุขแสวงหา ใฝ่รู้ในทางชั่ว อบายमुखทั้งหลาย ชอบนัก พี่เคยมาแล้วน้องแก้วเอ๋ย ผมนึกถึงสมัยเรียน มศ.4 มศ.5 ห้าปี เจอคนรู้จักถามว่าทำไมเรียนนานเหลือเกิน ผมบอกว่าได้ทุน AFS คำบอกว่า AMERICAN FIELD SERVICE นะเธอ ผมบอก ไม่ใช่ AMORN FAILED SEVERAL ตอนเรียน มศ.5 ปีสุดท้าย สมัยนั้นเค้าเขียนเฟรนชิพให้กันไว้เป็นที่ระลึก เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่ง เขียนไว้ว่า นามที่รักและเคารพ ผมรู้สึก

ภูมิใจและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้ร่วมชั้นเรียนกับน้ามร เพราะน้ามรเป็นเพื่อนกับน้าของผม

ที่เล่ามาทั้งหมด นั่นคือ กรอบกิจกรรมแนวคิดของมหาวิทยาลัย ออกซ์ฟอร์ด ก่อนที่ผมจะขึ้นมาพูดในวันนี้ ได้ไปสำรวจว่า ปัจจุบัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีชมรมกิจกรรมอะไรบ้าง มีมากมายจริงๆ ถ้าผมกลับมาเกิดใหม่ จะสมัครเป็นสมาชิกชมรมใดบ้าง ผมนั่งวิเคราะห์ตนเองถึงชีวิตที่ผ่านมา กิจกรรมใดบ้างที่เพิ่มคุณค่าชีวิตให้ผม กิจกรรมใดบ้างที่ลดคุณค่าชีวิตของผม สรุปได้ว่ามีอยู่ 4 กิจกรรมหลักที่เพิ่มคุณค่าชีวิตให้ผมและน่าจะเพิ่มคุณค่าชีวิตให้กับทุก ๆ คนในที่นี้

กิจกรรมหลักที่เพิ่มคุณค่าชีวิต

กิจกรรมที่หนึ่งคือ กิจกรรมที่สร้างพัฒนาการด้านร่างกาย

หลังจากที่ผมไม่ขึ้นไปทำงานที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผมก็ทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ เป็นเวลาประมาณปีครึ่ง วันหนึ่งไปเดินอยู่แถวอินทามระ พบเพื่อนเก่าร่วมคณะฯ ชื่อ หนู – กาญจนา ต่างถามกันว่าทำงานที่ไหน หนู – กาญจนา บอกว่า ทำงานที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด โอ้โฮ ทำงานที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด หนึ่งในสองของสถานที่ทำงาน ที่คนสมัยนั้นปรารถนาจะเข้าทำ อีกที่คือการบินไทย ผมถามว่าเข้าไปได้อย่างไร เข่าบอกว่าลู่ฝากให้ ผมบอกว่าช่วยให้ลู่ฝากผมเข้าไปอีกคนได้ไหม เขาบอกว่าไม่ได้ ฝากได้แค่คนเดียว แต่ตอนนั้นธนาคารกำลังเปิดรับสมัครพนักงานใหม่ คนอย่างเธอไปสมัคร รับรองได้แน่ ผมถามว่า ทำไม เข่าบอกว่า เพราะหัวหน้าส่วนงานที่รับสมัคร มีคุณสมบัติเหมือนเธอ ชอบทำกิจกรรม เป็นประธานเชียร์ธรรมศาสตร์ ชอบสอบตก ถูกรีไทร์จากธรรมศาสตร์ หลังจากแยกทางกับเพื่อน ผมนึกถึงช่วงที่ผมเรียนจบปริญญา พ่อของผมมาเล่าให้ผมฟังด้วยความโมโหจนเฉียวมาก เพราะพ่อ

ไปธนาคารกรุงเทพ จำกัด ไปฝากงานให้ ผมงับน้ำหนัก ที่เป็นผู้ควบคุมทีมฟุตบอล สโมสรธนาคารกรุงเทพ จำกัด ประเภทอนุชน โดยผมเป็นผู้เล่นในตำแหน่งศูนย์หน้า น้ำหนักที่ผมเรียก เป็นเพื่อนของพ่อด้วย บอกว่า ลูกเรียนจบครุศาสตร์ ไม่สามารถช่วยได้ ถ้าอยู่พาณิชย์หรือบัญชีหรือเศรษฐศาสตร์จะฝากให้ พ่อบอกว่าถ้าจบคณะดังกล่าวดูไม่ต้องฝากหรือเข้าเองได้เลย

ถึงตรงนี้ออเล่เพื่อบันทึกไว้เป็นตำนานของฟุตบอลไทย คุณพ่อของผมเป็นนักฟุตบอลทีมชาติไทยชุดแรกของประเทศ ที่ได้ร่วมเดินทางไปแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 16 ณ กรุงเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย สร้างชื่อเสียงไว้ให้กับประเทศชาติมาก โดยแข่งแพ้ทีมชาติอังกฤษ 9 ประตูต่อศูนย์ ผมชอบเอาเรื่องนี้ไว้เล่าหย้าพ่อ ต่อมารุ่นของผมไปโอลิมปิก แพ้กลับมาสิบต่อหนึ่ง พ่อผมหัวเราะชอบใจมาก พ่อบอกว่า พ่อว่าแล้วไง รุ่นของพ่อเล่นเก่งกว่า เพราะสมัยพ่อไม่มีโค้ช สอนกันเอง ทั้งทีมไปกันแค่ 13 คน พ่อบอกวันที่เข้าพักโรงแรม ชะโงกดูที่หน้าต่าง ตกใจมาก เห็นนักฟุตบอลต่างชาติเตะบอลไม่ตกพื้นเลย สมัยนั้น นักฟุตบอลไทยไม่มีการซ้อมเบสิก นอกจากนั้น ยังเห็นนักฟุตบอลต่างชาติบริหารร่างกาย เลยแอบจำกันมาคนละท่าสองท่า แล้วนำมาทำตาม พ่อบอกว่าวันรุ่งขึ้นเดินไม่ได้เลยทั้งทีม เพราะกล้ามเนื้อระบมด้วยไม่เคยทำมาก่อน

กลับมาที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด ผมไปสมัครงานด้วยวุฒิครุศาสตรบัณฑิต เขียนใบสมัครเสร็จ จบครุศาสตร์ทำไมมาทำงานธนาคาร สอบสัมภาษณ์ครั้งที่หนึ่งก็ถูกถาม สอบสัมภาษณ์ครั้งที่สองก็ถูกถาม แม้กระทั่งวันเซ็นสัญญายังถูกถาม ผมเลยถามกลับไปว่า “แล้วพี่เรียนจบอะไรมา” “พี่ก็จบครุศาสตร์เหมือนกัน” ก่อนเซ็นสัญญาต้องไปตรวจร่างกายที่สถานพยาบาลของธนาคาร คุณหมอฟุ่ตรวจคือศาสตราจารย์นายแพทย์ธงชัย หลังการตรวจร่างกายผมแล้ว ถามว่าเธอไปทำอะไรมา ร่างกายแข็งแรงยังกับควาย วันนั้นน้ำหนักตัว 62 กิโลกรัม ความดัน 110/70 ชีพจร 60 วันนี้

น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น 20 กิโลกรัม ผมบอกว่าผมเป็นนักฟุตบอลของจุฬาฯ ท่านถามว่าเรียนจบอะไรมา ผมบอกว่า ครุศาสตร์ครับ ท่านถามต่อว่า วิชาเอกอะไร ผมบอก พลศึกษา ท่านถามอีกว่า จุฬาฯ มีพลศึกษาด้วยหรือ แตกต่างกับของกรมพลศึกษาอย่างไร ผมบอกว่า ผมพลศึกษา จุฬาฯ ท่านหัวเราะเสียงดัง ขอบใจมาก พร้อมกับพูดว่า มันต้องอย่างนี้ ใ้้อง ฟឹ้กั้หมอจุฬาฯ

วันแรกทีไปทำงาน ขณะนั่งรอหัวหน้างาน พบสตรีเพศที่ทำงานอยู่ก่อน ชวนสนทนา นีเธอ จบอะไรมา ผมบอกว่า จบครุศาสตร์ครับ ทราบภายหลัง เธอจบจากอังกฤษ เธอพูดต่อ จบครุศาสตร์แล้วจะมาทำงานฝ่ายนี้ได้อย่างไร ผมถามว่าแล้วต้องจบอะไรมาครับ เธอพูดแบบเชิดๆ ต้องจบมาเกิตตั้ง แล้วถามต่อ จบครุศาสตร์ วิชาเอกอะไร ผมบอกว่า พลศึกษา สีหน้า แวดตา และน้ำเสียงของเธอ เหมือนออกมาจากปากคนอื่นเดีย วรณะพราหมณ์ แพทย์ สุทร ที่มีต่อคนวรรณะจัณฑาล พลศึกษาเรียนอะไรกัน ผมถามกลับไปว่า ปี่ไหนละครับ เธอบอกว่าตั้งแต่ปีหนึ่งถึงปีสี่นั้นแหละ ผมตอบกลับไปด้วยความนอบน้อม ปีหนึ่งก็ ปี่ด ปี ปี่ด ปีสองก็ ปี ปี่ด ปีด ปีสามก็ ปี ปี่ด ปีสี่ก็ปีนากกว่าจะปีด สีหน้าและแววตาของเธอน่าจะพอใจมาก เพราะเห็นหน้าแดงก่ำและคงเข้าใจดีมาก เพราะลูกขึ้นแล้วเดินจากไปทันที ไม่ถามต่อ อีกไม่กี่ปีต่อมา ผมได้เธอมาเป็นลูกน้อง

วันนั้นผมควรจะขอบคุณเธอ เพราะเธอเป็นผู้มากระตุ้นต่อมความภาคภูมิใจในตนเองของผมที่มีอยู่ ตั้งแต่เยาว์วัย ผมมักจะอยู่ในสถานการณ์ที่ต่อมความภูมิใจในตนเองของผมถูกสร้างและสะสมให้มีพลังขึ้นมาในแต่ละช่วงของชีวิต

ในวัยอายุ 6 ขวบของผม เรียนชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนอนุบาลดวงฉลิม ขอยศาลาแดง 1 ถนนสีลม ครูประจำชั้นเป็นครูผู้หญิง ชื่อคุณครูไพบูลย์ นามสกุลเดิม วรรณแฉล้ม คุณครูไพบูลย์เป็นผู้หญิงเพศแม่ ผู้หญิงเพศแม่อาชีพครูคนนี้ ทำให้ผมรู้สึกอบอุ่นทางอารมณ์ว่าชีวิตนี้ ผมมีแม่ถึง 2 คน

อยู่บ้านมีแม่หล่อที่รักและเอาใจใส่ผมอย่างดี อยู่โรงเรียนมีแม่ครูไพบูลย์ที่โอบกอดหอมแก้มผมทุกวันจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในชั้นเรียนอนุบาลมีเด็กชายไพศาลจอมเกรกัลั่นแก้งข่มเหงเพื่อนร่วมชั้นให้ร้องไห้ได้เกือบทุกวัน ผมเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น สำหรับผม ทุกครั้งที่โดนข่มเหง ต้องไปฟ้องแม่ครูไพบูลย์ จนแม่ครูคงจะรำคาญศิษย์รักมาก จึงพูดขึ้นว่า อมร เธอไม่มีมือเหรอ ทำทำไมไม่สู้เขา คำพูดนี้มีพลังสั่นสะเทือนจิตวิญญาณของผมมาก เพราะกรอบความคิดของผมถูกสั่งสอนมาจากทางบ้านและแม่ครูไพบูลย์ตลอดมาว่า เด็กดีต้องไม่มีเรื่อง ไม่มีการทะเลาะวิวาท โต้แย้ง ดังนั้นเมื่อเด็กชายไพศาลมากลั่นแก้งและข่มเหงเด็กชายอมรอีกครั้งหนึ่ง เด็กชายอมรจึงทำหายเด็กชายไพศาลให้มีการต่อสู้กัน การต่อสู้ของลูกผู้ชายลูกผู้ชายในวัยอนุบาลคือ เอาไม้บรรทัดไม้มาฟันกันเหมือนนลิเก ปรากฏไม้บรรทัดไม้ของผมไปถูกมือไพศาล ปรากฏขาใหญ่ไพศาลร้องไห้เสียงดังลั่นเสียงร้องให้ดังลั่นของไพศาล มันดังลั่นสนั่น ถึงขนาดพลิกคว่ำโลกทัศน์เก่าที่ครอบผมอยู่ให้หงายออกเป็นโลกทัศน์แห่งความเป็นจริง ชีวิตคือการต่อสู้

หลังจากนั้นในยุทธจักร ไม่มีใครกล้ามาต่อแยะผมอีก จนกระทั่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผมได้พบจอมยุทธคนใหม่ชื่อเด็กชายนัยพินิจ นามสกุลจำได้ แต่ไม่ขอเปิดเผย ณ ที่นี้ รูปร่างอันสูงใหญ่มาก มากที่สุดในโรงเรียนเป็นขาใหญ่ประจำโรงเรียน มีกลุ่มเพื่อนมาเป็นบริวารแวดล้อม ไม่ถูกกับผมและกลุ่มเพื่อนของผมที่มีรสนิยมทางสนุกสนานและบันเทิง มีเรื่องมาเล่าให้สนุกสนานหัวเราะเฮฮาทั้งวัน แต่เมื่อไหร่สองกลุ่มนี้อยู่ใกล้กัน จะต้องทะเลาะวิวาทกันเสมอ พร้อมจะใช้กำลังแต่ไม่กล้าใช้ เพราะรูปร่างอันอ้วนสูงใหญ่ของเด็กชายนัยพินิจและกลัวครูลงโทษ

ที่บ้านผม แม่มักเล่าถึงดาทวดของผม กำนันน้อม อ่อมเจริญ กำนันตำบลสาวชะโงก แปรดรีว มีใจคอนักเลงอย่างไร พฤติกรรมของน้องชายแม่ น้าเจริญ โลหารซุน ที่รักผมมากๆ และคนแถวบ้านมักจะมาเล่าให้ผมฟังเสมอว่า น้ามึงยอดเยี่ยมมาก วันนั้นซกตำราจลบทที่สี่แยกราชประสงค์ เป็นต้น

เรื่องราวเหล่านี้ผมซึมซับ จนทำให้ไปแอบเรียนชกมวยกับพี่นิยม นุ่นซังทอง คนสุราษฎร์ ตันกำเนิดเพลงมวยไชยา ก็มาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ อยู่โรงเรียนประจำ ฝึกซ้อมชกมวยไป นึกถึงหน้าเด็กชายนัยพินิจตลอดเวลา เหมือนหนังจีน จนวันหนึ่งมาถึง พี่เป้า ลูกพี่ลูกน้อง เป็นลูกของบ้า รู้ว่าผมชอบชกมวย เลยชวนมาให้ 2 คู่ ดังนั้น ผมจึงนำวิชาที่คุณครูศรีสวัสดิ์สอนให้ผมในวิชาการเขียนจดหมาย มาใช้คือ เรียนคุณครูประจำชั้นประถมศึกษปีที่ 4 (คุณครูศรีสวัสดิ์) เนื่องด้วยกระผม เด็กชายอมร ชูติมาวงศ์ มีความประสงค์จะกระทำการชกต่อยกับเด็กชายนัยพินิจ ดังนั้น ขออนุญาตนำนามมาโรงเรียนเพื่อทำการต่อสู้กัน จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต ขอแสดงความเคารพอย่างสูง คำตอบของครูศรีสวัสดิ์ เด็กบ้าอะไร จะมาชกกันให้ชกกันให้ตายไปเลย

วันชก ตอนพักเที่ยง คนดูแน่นยิ่งกว่าไทยไฟฟ้ เด็กชายนัยพินิจสวมหมวกเสร็จ เห็นรูปร่างผมแล้ว เด็กชายนัยพินิจบอกว่าต่อให้ โดยนั่งยองๆ ลง ผมบอกไม่ต้องๆ ยืนขึ้นมาเลย นัยพินิจไม่ยอมลุกยืน ผมเดินเข้าไปชก ตามแบบที่ฝึกเรียนมา นัยพินิจนอนหงายท้อง ลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธจัด การชกต่อยแบบธรรมชาติหรือมวยวัด ย่อมไม่อาจต้านทานการชกต่อยแบบสร้างขึ้นที่ถูกฝึกสอนมา อมรคือเจ้าคัมภีร์ประจำโรงเรียนศิษย์มีครู เหมือนงูมีเขี้ยว

ผลการชกต่อยในวันนั้น ทำให้พลังในต่อมความภาคภูมิใจในตนเองของผม ถูกสะสมเพิ่มขึ้นและเพิ่มพูนมากขึ้นในแต่ละช่วงชีวิต อายุ 12 ขวบ ตำแหน่งศูนย์หน้ารุ่นเล็ก อำนวยศิลป์ อายุ 16 ปี ศูนย์หน้าสโมสรธนาคารกรุงเทพ จำกัด ประเภทอนุชน สโมสรฟุตบอลที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยยุคนั้น และเป็นสโมสรแรกและสโมสรเดียวที่จ่ายเงินค่าฝึกซ้อมให้วันละ 5 บาท โดยผู้ฝึกสอนเป็นโค้ชไฟฟ้าคนแรกของทวีปเอเชีย เพื่อนร่วมทีม 15 คน คัดจากผู้เล่นทั่วประเทศ 500 คน อายุ 17 ปี ศูนย์หน้ารับจ้างเล่นให้โรงเรียนปανεพันธ์ฯ ครองตำแหน่งตราซัลโวประจำปี อายุ 18 ปี